

Formaal. Den ærede Taler nævnte i Stedet for 2½ Mill. Kr. 2,300,000 Kr. Jeg vilde have ønsket, at de ærede Medlemmer vilde have angivet, hvor Finansminister Lüttichau har sagt dette; thi nu har jeg anvendt nogen Tid forgæves paa at finde det, idet den eneste Udtalelse i den Retning, som jeg har kunnet finde, den sidste Udtalelse fra Finansminister Lüttichau i Samlingen 1896—97 angaaende Toldloven, var den, at man uden at gaa Statskassen for nær kunde gaa til en ukompenseret Nedgang af omtrent 1½ Mill. Kr. Jeg formoder, at den ærede Taler til disse 1½ Mill. Kr. har føjet de 782,000 Kr., som efter Regeringens Forslag vilde tabes paa de saakaldte direkte Skattelove, og saaledes er kommen til det Tal, han nævtede, ca. 2,300,000 Kr. Skulde jeg tage fejl i denne Formodning, vil det ærede Medlem nok oplyse mig derom. Jeg har, som sagt, ikke kunnet finde nogen anden Udtalelse end denne. Jeg skal da blot her i Forbigaaende betone, at det altsaa vil ses, at Finansminister Lüttichau mente, at man kunde gaa til denne Indtægtsnedgang for at gennemføre en samlet Reform af baade de direkte og de indirekte Skatter.

Det ærede Medlem lige saa vel som ogsaa den ærede Ordfører for Skattelovene udtalte nu, at naar man i 1896—97 kunde gaa til en saadan Nedgang som nævnt, maatte man saa meget mere kunne gøre det nu, da Tilstanden finansielt var betydeligt bedre. Det er særlig dette Punkt, som jeg ønsker at imødegaa, thi jeg tror, at man her bevæger sig i en Vildfarelse. Det blev af det ærede Medlem for Ringkøbing gjort gældende, at de direkte og indirekte Afgifter tilsammen fra 1896—97 til 1899—1900, hvilket Aar er det sidste, for hvilket der foreligger Statsregnskab, vare stegne med 7,400,000 Kr., en, som han sagde, ganske enorm Skattestigning. Dette er jo ganske rigtigt, men man maa blot ikke tro, at dette er en ligefrem Følge af selve Skatternes naturlige Vækst, man maa erindre, at en Del deraf skyldes Forhøjelsen af Ølskatten, som i det sidste Regnskabsaar har indbragt omtrent 1,900,000 Kr. mere end i 1896—97. Heri ligger altsaa ikke noget Vidnesbyrd om en Stigning i selve Skatterne.

Men dernæst kan man ikke blive staaende ved Betragtningen af de to §§ 4 og 5 alene, man maa se paa Indtægts siden i dens Helhed. Og der er der jo da en anden Paragraf, hvor der i den Tid har været en ret betydelig Nedgang, nemlig Statsaktiverne, særlig fremkaldt ved Ned-

gangen i Statsbanernes Overskud. I 1896—97 var dette Overskud med runde Tal 5,170,000 Kr., i 1899—1900 var det gaaet ned til 2,508,000 Kr., og for det kommende Finansaar har man ikke turdet budgettere det højere end til ca. 1,872,000 Kr. Her er altsaa en meget betydelig Nedgang, som vejer ikke saa lidt op mod den Stigning, der er paa §§ 4 og 5, saa at Resultatet bliver, at den samlede Indtægtsopgang paa §§ 2—8 har været ikke 7,400,000 Kroner, som det ærede Medlem nævtede, men 5,650,000 Kroner, og det maa bemærkes, at man paa Finansloven for indeværende Aar har budgetteret den omtrent 320,000 Kr. mindre, og at man paa Finansloven for det kommende Aar har troet at maatte budgettere den endnu ca. 800,000 Kr. mindre. Det ærede Medlem mente nu, at man gennemgaaende var meget forsigtig i sine Beregninger paa Finanslovsforslaget. Det skal jeg gerne indrømme, og jeg tror ogsaa, det er rigtigt, at man er det. Jeg skal derfor gerne erkende, at der er Mulighed, maaske endog Sandsynlighed for en Forøgelse af Indtægterne, men om der just vil blive nogen større Forøgelse, end at de komme op til, hvad de vare i 1899—1900, er dog tvivlsomt.

Nu udtalte det ærede Medlem og andre Medlemmer efter ham, at den Nedgang i Jernbaneindtægter kunde man jo vel raade Bød paa ved at forhøje de alt for lave Takster. Ja, det kan vist være meget rigtigt, at man kommer til en Overvejelse af disse Jernbanetakster. Men jeg vil dog tillade mig fra et rent finansielt Synspunkt at tilraade, at man ikke alt for let gaar til en blot Forhøjelse af Taksterne i den Tro, at saa vilde det finansielle Resultat ændre sig til det bedre. Det kunde dog ogsaa være, at man forhøjede Taksterne saaledes, at Trafikken formindskedes, og derved modvirkede den Stigning i Indtægterne, som man ønskede. Jeg skal derfor tillade mig at gøre opmærksom paa, at disse lave Takster, som man nu giver Skylden for den betydelige Nedgang i Indtægtsoverskuddet, ingenlunde have forringet selve Indtægterne. De vare i 1896—97 med runde Tal 21,635,000 Kr. De steg i det næste Aar til 22,680,000 Kr., i 1898—99, da Takstreformen var helt gennemført, til 24,567,000 Kr., og i 1899—1900 til 26,075,000 Kr. Der har altsaa været en meget betydelig Stigning i Indtægterne, efter at denne Takstforandring er gennemført. Men naar Resultatet dog ikke har været bedre, er det, fordi der samtidig har